

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one orzecznictwu krajowemu, które dokonuje wykładni przepisów transponujących tę dyrektywę do prawa krajowego w taki sposób, iż zawarte w niej przepisy o ochronie konsumentów mają zastosowanie również do umowy zawartej z przedsiębiorcą przez podmiot prawa taki jak *condominio* w prawie włoskim, nawet jeśli taki podmiot prawa nie jest objęty zakresem stosowania wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud – Chorwacja) – postępowanie karne przeciwko I.N.

(Sprawa C-897/19 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Porozumienie EOG – Niedyskryminacja – Artykuł 36 – Swobodne świadczenie usług – Zakres stosowania – Umowa między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen – Umowa w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią – Ekstradycja obywatela Islandii do państwa trzeciego – Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją – Brak równoważnej ochrony obywateli innego państwa – Obywatel Islandii, któremu udzielono azylu na podstawie prawa krajowego, zanim uzyskał obywatelstwo islandzkie – Ograniczenie swobodnego przepływu – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2020/C 222/18)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Vrhovni sud

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

I.N.

przy udziale: Ruska Federacja

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności art. 36 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, a której państwo członkowskie, do którego przemieścił się obywatel państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), będącego stroną porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z którym Unia Europejska zawarła umowę o przekazywaniu osób, jest adresatem wniosku o ekstradycję wystosowanego przez państwo trzecie na podstawie Europejskiej konwencji o ekstradycji, podpisanej w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 r., oraz w której przed nabyciem obywatelstwa tego państwa EFTA ów obywatel otrzymał w nim azyl właśnie ze względu na postępowanie karne prowadzone przeciwko niemu w państwie wnioskującym o ekstradycję, właściwy organ wezwanego państwa członkowskiego powinien zbadać, czy ekstradycja nie naruszy praw przewidzianych w rzeczonym art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych, przy czym fakt otrzymania azylu stanowi szczególnie istotną okoliczność w kontekście tego badania. Przed rozważeniem wykonania wniosku o ekstradycję wezwane państwo członkowskie powinno w każdym wypadku powiadomić rzeczony państwo EFTA i w stosownym wypadku na jego żądanie przekazać mu owego obywatela zgodnie z postanowieniami umowy o przekazywaniu osób, pod warunkiem że rzeczony państwo EFTA jest zgodnie ze swym prawem krajowym właściwe, aby prowadzić przeciwko tej osobie postępowanie związane z czynami popełnionymi poza jego terytorium.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.2.2020.